

вището и се упжти само по свѣта. У него се яви желание да избѣга. Но невѣстулката не го пускаше. Тя увисна на него, като търсѣше да се докопа съ жбитѣ си до голѣмата артерия, дѣто кипѣше неговия животъ. Тя обича да пие кръвъ, но обича да я пие направо отъ извора на живота.

Сивото вълче би загинало, ако въ тоя мигъ не бѣ изкочила изъ храститѣ майка му. Невѣстулката остави вълчето и се хвърли къмъ гърлото на майката, но не сполучи, та се залови за челюстьта ѝ. Вълчицата замахна съ глава, като съ камшикъ, освободи се отъ невѣстулката и високо я подхвърли въ въздуха. Следъ единъ мигъ тя намѣри смъртъта си въ остритѣ жби на вълчицата.

Майката и синътъ не знаеха, какво да правятъ отъ радостъ. Вълчицата гладѣше вълчето и лижеше ранитѣ му, причинени отъ жбитѣ на невѣстулката. Следъ това майката и синътъ си подѣлиха кръвожадната невѣстулка и се упжтиха въ пещерата да спятъ.

Джекъ Лондонъ.

